

Kristinuskon Alkuperä

Kirj. H. M. Tichenor

“Uskonto on kansan opiumia”.—Karl Marx.

KRISTINOPIN profeetta ei ole inhimillinen JEEBUS, eikä hänen sanomansa ihmiskunnan yhdenvertaisuudesta ja rauhasta ole sitä mitä nykyään kristinuskona meille esitetään. Kristinopin profeetta on Rooman keisari KONSTANTINUS, ja kristinuskona esitetty oppi on se oppi, mikä hyväksyttiin KONSTANTINUKSEN kokoonkutsumassa pappien kokouksessa NICE’ssä, vuonna 325 j. Kr. Tämä kokous hylkäsi inhimillisen JEEBUKSEN oppeineen, ja asetti tilalle ylimyksellisen ja mystillisen KRISTUKSEN. Tämä kokous muutti lepopäivän juutalaisesta sabbatista (lauantaista) pakanalliseksi sunnuntaiksi; se hyväksyi opin ikuisesta piinasta; se järjести kaikki juhla- ja rukouspäivät, kirkonmenot ja juhlallisuudet roomalaisen mytologian mukaisesti; se julisti voimaan kolmiyhteyden — kolme jumalaa yhdessä; ja se haali kokoon evankeliumeja ja epistoloja, joita “pyhät isät” kolmen vuosisadan kuluessa olivat mielikuvituksissaan hautoneet ja kirjoitelleet, ja tästä sekasotkusta tämä kokous sitten pani kokoon uuden testamentin!

Kirjassaan “Konstantinuksen Elämä” sanoo Dean Dudley: “Mitä Nice’n kirkkokokouksen päätöksiin tulee, niin olen sitä mieltä, että sopivin aika pääsiäisjuhlan viettämiseksi olisi ollut vanha ja kunniasa pidetty juutalaisten paasto. Konstantinus vastusti sitä pelkästään saamansa päänäpiston vuoksi, sillä roomalainen kun oli, niin vihasi hän sitä kansakuntaa, juutalaisia, jotta hänen maansa oli kauan halveksinut ja vainonnut. . . Lepopäivän muutti hän samasta syystä, ennakkoluulosta juutalaisia kohtaan. . . Josko Jeesus opetti ikuisesta piinasta haudantekaisessa elämässä, siitä jumaluusopin tohtorit ovat eri mieltä. Oriyen ainakin kielsi sen. Roomalais-katolilainen kirkko omaksui juutalaisen kiirastulen helvetin (sheolin) asemasta. (Kiirastuli on heidän selityksensä mukaan sellainen helvetin etukammio, josta sieluilla on vielä mahdollisuus päästä pois. Kuten tiedetään, ottaa katolinen kirkko vastaan sielunessurahoja. Niitä saa jo maksaa eläessään. Papit rukoilevat sitten sen mukaisesti kuinka paljon ovat saaneet rahaa. Ja kuolleen henkilön omaiset

voivat saada papit rukoilemaan kuolleen vainajan puolesta, joka on tässä kiirastuleessa. Jos kyetään maksamaan kyllin paljon, niin voidaan sielu pelastaa tästä paikasta.) Tällä kirkolla on monta oppia, sääntöä ja kirkonmenoa, jotka ovat samanlaisia kuin vanhempienkin uskontojen. Kaikkesta päättäen Jeesus oli sitä mieltä, että hyvän tekeminen ja puhdas elämä oli paras Jumalan palvelemisen muoto.” Konstantinuksen luonne.

Keisari Konstantinuksen uskonnollisesta puolesta kirjoittaa Dean Dudley: “Hän oli yhtä taikauskoinen kuin oli kavalakin. Hän ylisti ja puolusti kaikkia sellaisia munkkeja, nunnia, erakkoja ja uskonkiihkoilijoita, jotka kielsivät itseltään kaikki elämän mukavuudet. Liassa ja räähäsyissä eläminen, ja maan ruohoilla itsensä ravitseminen kuten eläimet, oli näiden varhaisten uskonisien mielestä kaikkein pyhin, elämisen muoto. Tätä he eivät voineet mitenkään oppia Kristukselta.”

Uskottaakseen ihmisille, että hänellä oli yhteyttä Jehovan kanssa, Konstantinus antoi myntätä kultarahan, jonka yhdellä puolella oli hänen muotoi-

sensa kuvio ja toisella puolella kuvio joka osoitti hänen menoaan taivaaseen *Eliaan* tavalla, taivaallisella valjakolla, *Jehovan* käden kurottaessa ottamaan vastaan häntä.

Konstantinus, kuten muutkin kristilliset hallitsijat, oli sotilaallinen. Hän oli ammatiltaan ihmis-teurastaja. Hän anasti valtaistuimensa ja tuli sotajoukkojensa julistamana keisariksi vuonna 306 j. Kr. Samana vuonna julistettiin *Maksentius* myöskin keisariksi Rooman kaupungissa. Säilyttääkseen valtansa tappoi *Konstantinus Maksentiuksen* Milvianin sillan luona käydyssä taistelussa vuonna 312. Ja tehdäkseen asemansa vielä varmemmaksi, *Konstantinus* tappautti *Maksentiuksen* kaksi poikaa. Sitten seuraa kertomus hänen kääntymisestäään kristinuskoon: Keisari *Maksentius* kannatti muinaisia Rooman jumalia. "Hän oli turmeltunut hallitsija" kirjoittaa *Wilman*, "mutta hän ei ollut vainooja." Rooman pakanallisuus oli menettämässä nopeasti jalansijaansa. *Jeesuksen* sanoma — orjien vapauden toivo — uhkasi yhä valtakuntaa. Katala ja raaka *Konstantinus* tiesi tämän, ja hän suhtautui siihen katalalla tavalla. Hänestä tuli "kristitty!" Hän oikeutti *Maksentiuksen* ja tämän kahden pojan tappamisen sanomalla tehneensä sen *Jehovan* kunniaksi, jotta "oikeuskoinen" olisi vallan ohjaksissa!

Konstantinuksen "kääntyminen" — ilveily.

Konstantinuksen kääntyminen kristinuskoon oli, kuten "hallitsijalle Jumalan armosta" sopikin, hyvin järjestetty näytös. *Eusebius*, josta tuli *Konstantinuksen* ystävä ja mairittelija, kertoo siitä. Sen kerrotaan tapahtuneen niihin aikoihin kun *Konstantinus* yritti kansan silmissä oikeuttaa murhatekensä. Näin kertoo *Eusebius*:

"Ja niin hän (*Konstantinus*) rukoili hartaasti kristittyjen Jumalaa, että hän (*Jumala*) ilmestyisi hänelle (*Konstantinukselle*) ja osoittaisi kuka hän on, ja ojentaisi oikean kätensä ja auttaisi häntä hänen vaikeuksissaan. Ja katso, juuri kun hän suurella hartaudella rukoili, ilmestyi taivaalle mitä ihmeellisin merkki, jota olisi ollut vaikea uskoa, jos sen olisi joku muu henkilö kertonut. Mutta koska voittoa keisari sen itse kertoi pitkän ajan kuluttua tämän historian kirjoittajalle, kun tämän kirjoittajalla oli kunnia olla hänen (*Konstantinuksen*) seurassa ja tuttavuudessa, ja vahvasti kertomuksensa valallaan, niin kuka voisi epäillä tapauksen todenperäisyyttä, varsinkin kun sitä seurannut aika (nähtävästi tällä tarkoitetaan *Konstantinuksen*

"Entisajan ristiretkelijä—"rauhan enkeli."

"hurskasta" elämää) on sen vahvistanut. Hän kertoi, että noin keskipäivällä, juuri kun aurinko oli sivuuttanut korkeimman kohtansa, näki hän omilla silmillään taivaalla, juuri auringon yläpuolella, tulisen ristin, jossa oli kirjoitus: "In Hoc Signo Vinces!" (tämän merkin suojassa tulet voittamaan).

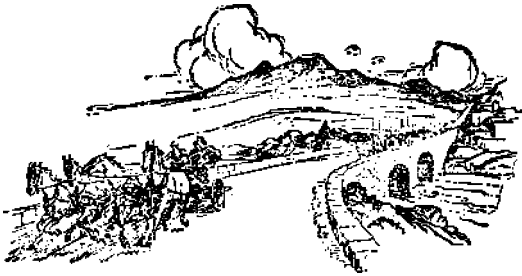
"Tämä näky löi hämmästyksellä hänet samoin kuin koko hänen armeijansa, joka sattui olemaan hänen mukanaan jollakin retkellä, nähden sekin tämän ihmeen. Edelleen hän sanoi, että hän ihmetteli mitä tämänlainen näky saattaa tarkoittaa. Ja kun hän siinä aprikoi ja yritti löytää selvitystä tälle näylle, niin tuli yö; ja hänen nukkuessaan ilmestyi *Jumalan Kristus* hänen eteensä saman merkin kanssa kuin hän (*Konstantinus*) oli nähnyt taivaalla, antaen hänelle määräyksen hankkia itselleen sen muotoinen standaari, ja käyttää sitä sitten suojelijanaan kaikissa taisteluissa vihollistensa kanssa.

Ristin — orjuuden symbolin — valmistaminen.

"Aamulla määräsi hän taiteilijansa tekemään tämänlaisen stardarin, ja koristelemaan sen kullalla ja jalokivillä. Roomalaiset kutsuvat sitä nyt 'Labarum'iksi. Standaarista tuli seuraavanlainen: pitkä, kullalla päällystetty keihäs, jolle asetettiin poikkipala. Keihään päässä oli jalokivillä koristeltu kultainen kruunu, jossa oli kaksi, *Kristuksen* nimeä

edustavaa kirjainta — X-kirjain ollen poikittain kreikkalaisen P-kirjaimen päällä. Keihään poikkipalaseen oli ripustettu hohtavilla jalokivillä ja kullalla koristeltu purppuranpunainen vaate. Tämä vaate oli nelikulmainen. Siinä oli kultaommelluksella tehty puolikokoa oleva kuva keisarista ja hänen lapsistaan. Keisari antoi määräyksen kantaa tätä standaaria aina armeijoiden etunenässä.”

Edelleen kertoo *Eusebius Konstantinuksen* kertoneen hänelle, että ne jotka tätä standaaria kantavat, eivät koskaan haavoitu; että *Kristus* kulkee aina itse mukana siellä missä tätä viiriä kannetaan. Tällaiset ja monen muunlaiset ominaisuudet väitettiin olleen tällä *Konstantinuksen* standaarilla, jonka teettämisestä hän oli muka saanut taivaasta määräyksen.

Konstantinuksen tarkoitus oli, kuten *Nice'n* kirkkokokouksen päätöksistä käy ilmi, muodostaa oppisuunta, joka tultaisiin tuntemaan kristinuskon nimellä, josta sitten tulisi sellainen, että Rooman yläluokka omaksuisi sen yhtä hyvin ja vieläpä paremminkin kuin pakanallisen mytologian, joka oli häviämässä nopeasti. On hassunkurista väittää että *Konstantinus*, niin taikauskoinen kuin hän olikin, olisi omaksunut itselleen tämän uuden uskonnon. Vallassaolijat ovat kaikkina aikoina pitäneet uskontoa ainoastaan keinona rahvaan alamaisuudessa pitämiseksi. Nämä vallanpitäjät eivät ole koskaan sietäneet muita uskontoja kuin sen minkä kukin on katsonut edullisemmaksi. Kaikki muut selostukset uskonnoista kuin ne, jotka ovat soveltuneet heidän eduilleen, eivät ole saaneet sanottavaa tunnustusta. Vieraan uskonnon opettajat saattavat helposti joutua vankilaan.

Nice'n pappiskokouksessa hyväksytyksi tullut uskonto on hyvä todistuskappale siitä, että *Konstantinuksen* piispat tiesivät kumpi puoli heidän leivästään oli voinen. Tässä kokouksessa muodostettiin uskonto, joka edusti puoleksi roomalaista pakanallisuutta ja puoleksi vanhan testamentin villiaikalaisuutta.

Jehova hirmuisempi pakanajumalia.

Tätä uskontoa alettiin sitten kutsua *kristinuskon* nimellä. Havaittiin, että *Jehova* oli hirmuisempi jumalaolento kuin yksikään vanhoista roomalaisista jumalista. Tätä *Jhovaa* muovailtiin jonkun verran, jotta se olisi vieläkin hirmuisempi. *Jehovasta* tehtiin sitten isä toiselle jumalalle, joka syntyi siinä nimenomaisessa tarkoituksessa, että tulisi uhratuksi isälleen. Ihmisolemukseksi *Jeesuksesta* tehtiin pakanallinen salaperäinen olento. Taivaan ilot ja riemut luvattiin uskovaisille, helvetin piinat ja kidutukset kerettiläisille.

Järkevimmät tämän uuden kirkon ylimmäisistä papeista eivät uskoneet itse saarnaamaansa uskontoon. *Konstantinuksen* kokoon kutsuman *Nice'n* kirkkokokouksen hyväksymä uskonto luotiin tarkoituksella säilyttää apostoli *Paavalin* injunksionin mukainen oppi: ”*Palvelijat, olkaa kuuliaisimpia maallisille isännillenne!*” Suurten massojen alamaisuudessa pitäminen merkitsi papistolle ja valtuutetuille huoletonta ja helppoa elämää. Suunnitelma onnistui. Ja se menestyy vielä tänäkin päivänä. *Paavi Leo X:s*, joka rypöili äärimmäisessä ylellisyydessä ja loistossa, ilmaisi hyvin tämän asian lauseella: ”*Ja taru Kristuksesta on meille kaikki nämä hyvydet antanut!*” (*Ernst Haeckel*, kirjassaan ”*Avaruuden Arvoitus*”).

Sellaista oli korkeimmissa virkapaikoissa olevien pyhään isäin uskonto!

Verinen Konstantinus.

Konstantinus oli luonteeltaan niin eläimellinen, ettei kukaan järkevä ja asioita ymmärtävä ihminen voi uskoa hänen olleen tarkoituksellisesti rehellisen. Hän oli ruhtinaallinen hirmu. Väittäen saavansa ohjauksensa siltä jumalalta, joka teurastutti medialaiset, miehet, naiset ja lapset ja luovutti neitokset sotilaiden käytettäväksi, *Konstantinus* murhautti kaikki jotka olivat hänen tiellään tai uskalsivat vastustaa hänen valtaansa. Hän murhautti vaimonsa, *Faustan* — tukehdutatti hänet kiehuvaan kylpyaltaassa; hän murhautti isänsä, *Maksimianin*; hän murhautti poikansa, *Krispuksen*; hän murhautti *Lisiniuksen*, joka oli naimisissa hänen sisarensa kanssa; hän murhautti sisarensa 11-vuotiaan tyttären — nämä ja monta muuta tämä oikeauskoisen kristinopin auktoriteetti tappautti! Ja jokaisen murhan jälkeen pukeutui hän keisarilliseen loistopukuunsa ja veisasi: ”*Ken olisikaan kaltaisesi, oi Herra, jumalien Jumala?*”

Konstantinus teetti kultarahan, jossa hän oli kuvat-

tuna katse ylöspäin käännettynä, kuin rukouksessa. Hän hävitytti kaikki muinaisajan jumalankuvat, ja rakennutti kirkkoja kaikkiin osiin valtakuntaa. Hän antoi määräyksen alamaisilleen lakata palvomasta *Jupiteria* ja *Dianaa* ja *Apolloa* ja kaikkia pakanallisen mytologian aikaisia jumalia ja jumalattaria. Niiden asemasta oli palveltava mutta kolmiyhteyttä ja kaikkia pyhimyksiä. Massajoukot eivät tienneet mitään eroitusta.

Filostorgius kertoo, että *Konstantinus* murhautti kaksi vaimoaan, ja että ne kolme jälkeensä jättämää poikaansa hän oli saattanut maailmaan erään porton kanssa.

Irstaileva yläluokka.

Rooman valtakunta muodostui silloin, ja aina kukistumiseensa saakka, irstaasta ja raakamaisesta ylimysluokasta, ja tietämättömästä ja orjamaisesta alhaisosta. Jatkuva sodankäynti rappeutti kansan. Ylimyksien juhlatilaisuuksissa harjoitettuja moraalittomuuksia ja luonnottomia intohimojen tyydytyksiä pidetään sopimattomina painaa. Hallitsevan luokan jäsenet eivät antaneet vaivata itseään uskonnollisilla seikoilla. Kreikan ja Rooman, Egyptin ja Palestiinan jumalat olivat Rooman patriiseille samanarvoiset. Ne olivat kaikki taruoppillisia olemuksia.

Niin ennen—niin nyt.

Oppineiden joukossa oli joitakin kreikkalaisen filosofian omaksujia. Tämä filosofia olisi ehkä, jos Rooman "kristinoppi" ei olisi sitä julistanut laittomaksi, voinut pelastaa rappeutuvan yhteiskunnan. Mutta näistä oppineista ei *Konstantinus* valinnut yhtään siihen neuvostoon, joka sai tehtäväkseen uuden testamentin laatimisen ja kristinopin muodostamisen. Tähän neuvostoon valitut piispat olivat juoppoja ja irstaita. Ne olivat ensi sijassa poliitiikkoja ja sitten vasta pappeja. Ne ratkaisivat pyhiä kysymyksiä nyркиniskuilla. Ne olivat roistoja. On kyseenalaista josko yksikään näistä "jumalan hengen täyttämistä" kirkonmiehistä, jotka ovat määritelleet kristikunnan jumalat ja perkeleet, taivaat ja helvetit, oli yhtään ainoata hetkeä selvin päin koko kirkkokokouksen aikana. Historia kertoo, että nämä vanhurskaat miehet saapuivat istuntoihin hulikaanien seurassa, jotka olivat valmiit iskemään hengiltä jokaisen vastustajan.

Kirkon kolmanteen yleiseen kokoukseen, joka pidettiin *Efesuksessa* vuonna 431 j. Kr., "pyhät isät" ... "saapuivat aseistettujen seuralaisten saattamina, kuin olisivat olleet sotaan menossa. Suuret joukot tietämättömä roskaväkeä, orjia ja merimiehiä, Konstantinopolin alhaisolaisia, talonpoikia ja hieromista y. m. harjoitettavia miehiä ja suuret laumat naisia seurasi heitä, valmiina väkivaltaisiin tekoihin." Näin kerrotaan *Milmanin* "Historiassa Latinalaisesta Kristinopista", ja edelleen: "Siellä ne sitten tappelivat kaduilla, ja paljon verta vuodettiin."

Siihen aikaan Jeesuksen oppien seuraajia — joita *Ernst Haeckel* kutsuu "kommunisteiksi, . . . jotka vallasloukan teorian mukaan olisi pitänyt hävittää tulella ja miekalla," — vainottiin, kidutettiin ja teloitettiin ja heidän liikkeensä lyötiin maan tasalle. Heidän tilalleen oli kohonnut aikaansa palveleva papisto.

Uuden testamentin kokoonpano.

Uuden testamentin kokoonpanosta kirjoittaa *Haeckel*, historiaan nojautuen: "Mitä niihin neljään *Nice'n* kirkkokokouksessa hyväksytyyn evankeliumiin tulee, niin tiedämme niiden tulleen valituiksi ristiriitaisten ja vääristeltyjen käsikirjoitusten joukosta, joita oli suuri kokoelma, ollen ne kirjoitetut ajanlaskumme kolmen ensimmäisen vuosisadan kuluessa. Valinnan tekivät ne 318 piispaa, jotka muodostivat tämän *Nice'n* kirkkokokouksen vuonna 325 j. Kr. Evankeliumeja oli listalla kaikkiaan neljäkymmentä; kokouksessa hyväksyttiin ainoas-

taan neljä. Kun nämä keskenään kiistelevät ja toisiaan solvailevat piispat eivät voineet päästä yksimielisyyteen niistä mitkä neljä evankeliumia olisi pitänyt liittää uuteen testamenttiin, niin päättivät he jättää valinnan ihmeen valtaan. He asettivat (*'Pappuksen Synodicon'*n mukaan) kaikki kirjat (evankeliumit) alttarin alle, ja rukoilivat että apokryfiset (ihmisten kirjoittamat, joiden alkuperästä ei ole varmuutta) jäisivät sinne, ja että oikeat, Jumalan hengen ohjauksella kirjoitetut, tulisivat salaperäisellä tavalla Herran pöydälle! Kolme synoptista evankeliumia — *Matheuksen, Markuksen ja Luukkaan* — jotka kaikki olivat kirjoitetut heidän 'jälkeensä', eikä heidän 'kauttansa', toisen vuosisadan alkupuoliskolla meidän ajanlaskuamme, (siis pari sataa vuotta ennen tätä kirkkokokoustakin) ja neljäs, kokonaan muista eroava evankeliumi (nähtävästi *Johanneksen* 'mukainen', kirjoitettu toisen vuosisadan keskivaiheilla) lennähtivät pöydälle, tullen siis (tuhausine keskinäisine ristiriitaisuksiin) julistetuiksi Jumalan hengen täyttämiksi, *kristinopin perustaksi!* . . . Evankeliumien jälkeen tärkeydessä seuraavat järjestyksessä ovat apostoli *Paavolin* neljätoista eri (nekin melkein kaikki väärrennettyjä) epistolaa. *Paavalin* oikeat epistolat (viimeisimpäin tuloksien mukaan kolme lukumäärältään — roomalaisille, galatalaisille ja korinttilaisille) olivat kirjoitetut ennenkuin kirkkokokouksen hyväksymät muut yksitoista, ja sisältäen vähemmän uskomatonta."

"Kristittyjen" jumalolemus.

"Pakanallisuuden poistamisen jälkeen," kirjoittaa *Gibbon*, "olisivat kristityt voineet rauhassa ja vanhurskaudessa nauttia saavuttamastaan voitosta, mutta epäsovun periaate eli heidän rinnassaan, ja

he olivat taipuvaisempia palvelemaan tätä epäsovun periaatetta, kuin noudattamaan uskontonsa perustajan lakeja . . . Kiistelyjä kolmiyhteydestä seurasi kiistely uudestisyntymisestä."

Kolmen jumalan yhdessä persoonassa oleminen saattoi ensin pakanat vähän ymmälle kun he yrittivät kysymystä ratkaista laskuopillisesti. Heillä oli erinäiset jumalansa ja jumalattarensa, mutta he olivat tottuneet antamaan jokaiselle näistä ruumiillisen olemuksen itse kullekin. Neitseen raskaaksi tuleminen ruumiillisuutta omaamattomasta pyhästä hengestä jännitti melko lailla pakanojen mielikuvitusta. Pakanat kerskailivat useasta pyhällä tavalla siitetystä olennosta, mutta siitoksen suorittaneella pyhällä olemuksella kuviteltiin kuitenkin jokaisessa tapauksessa olleen ruumiillinen olemus.

Kirkko jakautui, kuten *Gibbon* selittää, "tavalisiin ja hartaisiin kristittyihin." "Prinssi ja pormestari, sotamies ja kauppias, yhdisti uskonsa jokapäiväisten askareitten ja toimien ja nautintojen kanssa. Mutta hartaat uskovaiset, jotka noudattivat evankeliumin ankaria säädöksiä, olivat siinä villi-ihmiselle ominaisessa luulossa, että ihminen on rikollinen ja jumala tyranni." He "elivät äärimmäisen kurjaa elämää, luullen sillä saavuttavansa ikuisen autuuden."

Toisin sanoen, ylimystö, professionaali- ja varakkaampi kauppiasluokka ei ottanut vakavalta kannalta *Konstantinuksen* oppia. Niille se oli, paavi *Leo X:n* sanoilla tulkittuna, vain "taru Kristuksesta." Ne käsittivät sen todellisen tarkoituksen, joka oli — pitää massajoukot tietämättömyydessä, taikauskossa ja alamaisuudessa!

(Kolmas osa tästä mielenkiintoisesta kirjoituksesta tulee olemaan helmikuun numerossa.)

